

Vanaf 3 jaar

1. EEN EZEL MET EEN HOED IS ALTIJD GOED

Er was eens een man. Hij woonde ergens tussen Geitenkont en Zwiffelzoet.

De man voelde zich alleen. 'Ik wil een vrouw,' zei hij.

De man zocht een vrouw en hij vond er een.

'Ik wil een kind,' zei de vrouw.

Ze wachtte op het kind en het kwam.

Het ging zitten op een stoeltje aan de tafel.

'Ik wil pap,' zei het kind.

'Wat voor pap?' vroeg de vrouw.

'Ik wil zoete pap met krenten en rozijntjes,' zei het kind.

De vrouw pakte melk, krenten en rozijntjes. Maar een pan had ze niet.

Ze zei: 'Man, zoek voor mij een pan. Een pan voor zoete pap. Voor pap met krenten en rozijntjes. Zoete pap voor het kind. Het kind van ons.'

De man ging op zoek naar een pan. Maar een pannetje vond hij niet.

Op weg naar huis zag hij een ezel in de wei.

Het dier at rapen uit een oude pan. Een pan met een steel.

Dat is handig, dacht de man. Een pan met een steel, voor zoete pap, pap met krenten en rozijntjes, voor het kind van ons.

'Ezel, mag ik je pan?' vroeg de man.

'Wat krijg ik ervoor?' vroeg de ezel.

'Wil je mijn vest?'

'Een vest staat me niet,' zei de ezel.

'Wil je mijn broek?'

'Een broek past me niet,' zei de ezel.

'Wil je mijn schoenen?'

'Met twee schoenen ben ik niets,' zei de ezel.

'Wil je dan mijn hoed?'

'I-A, ja,' zei de ezel. 'Een hoed staat me altijd goed.'

De ezel kreeg de hoed en de man kreeg de pan met de steel.

'Het is een toverpan,' zei de ezel. 'Nooit geraakt ze leeg. Als je geen pap meer wilt, moet je zeggen: "Panne, ponne, peeg, pannetje moet leeg."'

De man haastte zich naar huis.

Thuis maakte de vrouw in de pan met de steel zoete pap voor het kind.

Pap met krenten en rozijntjes. Voor het kind van hen.

Het kind at ervan en het pannetje bleef vol.

De vrouw at ervan en het pannetje werd voller.

De man at ervan en de pap stroomde over.

De man wist niet wat hij moest doen. De woorden van de ezel was hij vergeten.

De zoete pap stroomde over de grond. Over de vloertegels en over de mat. Zo naar buiten, door de straten. Over gras en over stenen. Overal pap met krenten en rozijntjes.

Iedereen die het zag, pakte een lepel en schepte de zoete pap.

Niemand had nog honger.

Het pannetje geraakte niet leeg. Niemand vond de juiste woorden om het pannetje te stoppen. De pap stroomt nu nog altijd.

Als je een ezel ziet met een hoed,
ben je ergens tussen Geitenkont en Zwiffelzoet.

Trek dan zeker je laarzen aan,
zodat je door de zoete pap kunt gaan.

Want een ezel met een hoed, is altijd goed.

2. VAN EEN GROTE KNOLLENPLANT

Opa Fluitekruid vond een knolletje. Een klein, pietluttig knolletje.

Hij pakte een schop en maakte in de tuin een holletje. Daarin stak hij het kleine, pietluttige knolletje.

Toen de lente kwam, groeide er in het holletje een scheutje uit het knolletje. Net boven de grond. Een klein, pietluttig scheutje.

Er kwamen blaadjes aan. Kleine, pietluttige groene blaadjes.

Het knolletje kreeg een stengeltje. Een klein, pietluttig stengeltje.

Toen de zomer kwam, werd de stengel dik en hoog.

Aan de knollenplant kwamen bladeren. Groen en groot.

De plant bleef maar groeien. Toen de herfst kwam, overwoekerde de knollenplant alle andere groenten in de tuin.

‘Die knollenplant moet eruit,’ zei opa Fluitekruid en hij trok aan de stengel met beide handen.

Allemaal voor niets gedaan, want de knollenplant bleef staan.

‘Oma Coriantje, help eens een handje,’ riep opa Fluitekruid.

Opa Fluitekruid nam de knollenplant met beide handen. Oma Coriantje trok aan opa’s panden.

Ze trokken met hun tweetjes, ze trokken met hun tweetjes.

Allemaal voor niets gedaan, want de knollenplant bleef staan.

‘Zusje Desiree, help ook eens mee,’ vroeg oma Coriantje.

Opa Fluitekruid nam de knollenplant met beide handen. Oma Coriantje trok aan opa’s panden. Zusje Desiree nam Oma stevig bij de nek.

Ze trokken met zijn allen, ze trokken met zijn allen.

Allemaal voor niets gedaan, want de knollenplant bleef staan.

‘Hond Doedelidee, doe jij ook eens mee,’ riep zusje Desiree naar hond Doedelidee.

Opa Fluitekruid nam de knollenplant met beide handen. Oma Coriantje trok aan opa’s panden. Zusje Desiree nam oma stevig bij de nek. Hond Doedelidee pakte

zusjes rokje in zijn bek.

Ze trokken met zijn allen, ze trokken met zijn allen.

Allemaal voor niets gedaan, want de knollenplant bleef staan.

‘Poes Pipipee, trek jij ook eens mee?’ riep hond Doedelidee.

Opa Fluitekruid nam de knollenplant met beide handen. Oma Coriantje trok aan

opa’s panden. Zusje Desiree nam oma stevig bij de nek. Hond Doedelidee pakte zusjes rokje in zijn bek. Poes Pipipee greep de hond bij zijn ruige staart.

Ze trokken met zijn allen. Ze trokken met zijn allen.

Allemaal voor niets gedaan, want de knollenplant bleef staan.

‘Zeg muis Minnemootjes, gebruik ook eens beide pootjes,’ riep Poes Pipipee.

Opa Fluitekruid nam de knollenplant met beide handen. Oma Coriantje trok aan

opa’s panden. Zusje Desiree nam oma stevig bij de nek. Hond Doedelidee pakte zusjes rokje in zijn bek. Poes Pipipee greep de hond bij zijn ruige staart. En muis

Minnemootjes trok als een boerenpaard.

Ze trokken met zijn allen. Ze trokken met zijn allen.

Tot ze – BOEM! – zijn omgevallen.

Allemaal voor niets gedaan, want de knollenplant bleef staan.

Een miertje kwam voorbij. Ze beet in de muis haar staart.

‘Au!’ riep muis Minnemootjes en ze trok als een boerenpaard, Poes Pipipee greep

hond Doedelidee bij de staart, hond Doedelidee pakte zusjes rokje in zijn bek,

zusje Desiree nam oma stevig bij de nek, oma Coriantje trok aan

opa’s panden, opa Fluitekruid trok met beide handen.

Ze trokken en ze trokken en ze trokken tot de avondstond.

Plop! Daar schoot de knollenplant uit de grond.

Opa Fluitekruid zei: ‘Het miertje is de sterkste in de rij.

Hij maakte voor mij de grond weer vrij.’

Oma Coriantje sneed de knollenplant in kleine, pietluttige stukjes fijn.

Iedereen kreeg een hapje, groot en klein.

